

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 31 2020, nummers 647 – 675 vrijdag 28 augustus 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	5
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's.....	13
Planschade.....	16

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Natuurbescherming.....	19
Waterwet.....	20
Bijstand	21
Volksverzekeringen.....	21
Bestuursrecht overig	23
APV.....	23
Geslachtsnaamswijziging	23
Onderwijs	24
Wet openbare manifestaties	24
Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus	25
Vreemdelingenrecht.....	26
Regulier.....	26
Asiel.....	27
Unieburgers	32
Vreemdelingenbewaring	33

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 647

ABRS, 19-08-2020, 201906822/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 5:4, 5:9 onder a

LEGALITEITSBEGINSEL. Het in artikel 5:4 van de Awb neergelegde legaliteitsbeginsel houdt onder meer in dat tegen een gedraging alleen handhavend kan worden opgetreden indien deze vooraf bij wettelijk voorschrift als verboden gedraging is omschreven. Artikel 5:4, tweede lid, van de Awb is ook van toepassing op herstelsancties. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van uitspraak van 27 december 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:3571](#)).

Besluit waarbij het college onder oplegging van een dwangsom heeft gelast om het gebruik van een perceel in Amsterdam als woning vóór 15 oktober 2018 te staken en gestaakt te houden. [...]

Legaliteitsbeginsel, vermelding overtreden voorschrift

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college heeft gehandeld in strijd met het legaliteitsbeginsel, omdat in de besluiten van onderscheidenlijk 29 mei 2018 en 11 juni 2019 ten onrechte niet is vermeld in strijd met welke planregel uit het bestemmingsplan zij volgens het college heeft gehandeld. [...]

4.2. Het in artikel 5:4 van de Awb neergelegde legaliteitsbeginsel houdt onder meer in dat tegen een gedraging alleen handhavend kan worden opgetreden indien deze vooraf bij wettelijk voorschrift als verboden gedraging is omschreven. Hierbij geldt dat de verboden gedraging nauwkeurig, duidelijk en ondubbelzinnig geformuleerd moet zijn. De rechtbank heeft overwogen dat artikel 5:4, tweede lid, van de Awb geen betrekking heeft op herstelsancties als de aan [appellante] opgelegde last onder dwangsom en voldoende duidelijk is welk overtreding ongedaan dient te worden gemaakt.

De rechtbank is wat betreft artikel 5:4, tweede lid, van de Awb ten onrechte tot dit oordeel gekomen. De Afdeling verwijst hiertoe naar haar uitspraak van 27 december 2017, onder 5.2 [ECLI:NL:RVS:2017:3571](#), waar is overwogen dat artikel 5:4, tweede lid, van de Awb ook van toepassing is op herstelsancties.

De Afdeling begrijpt het betoog van [appellante] aldus, dat zij aanvoert dat het college in strijd met artikel 5:9, onder a, van de Awb heeft gehandeld door in de besluiten van onderscheidenlijk 29 mei 2018 en 11 juni 2019 niet te vermelden in strijd met welke planregel uit het bestemmingsplan zou zijn gehandeld.

In de besluiten van onderscheidenlijk 29 mei 2018 en 11 juni 2019 is vermeld dat de boerderij in strijd met het bestemmingsplan wordt gebruikt als woning en daarom wordt gehandeld in strijd met artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo. Artikel 6, lid 6.1, van de planregels is niet vermeld in deze besluiten. De rechtbank had daarom tot de conclusie moeten komen dat in zoverre sprake is van strijd met artikel 5:9, onder a, van de Awb.

4.3. Uit zowel het bezwaarschrift, de beslissing op bezwaar als het beroepschrift bij de rechtbank blijkt op zich dat duidelijk is dat de last onder dwangsom betrekking heeft op wonen in strijd met de bestemmingsregeling voor het perceel van [appellante].

[appellante] kon uit de besluiten van 29 mei 2018 en 11 juni 2019 duidelijk opmaken dat, wilde zij aan de last voldoen, zij het gebruik van de boerderij als woning diende te staken en gestaakt te houden.

4.4. Gezien het vorenstaande is de Afdeling van oordeel dat [appellante] niet is geschaad door het onjuiste standpunt over de toepasselijkheid van het legaliteitsbeginsel en het in strijd met artikel 5.9, onder a, van de Awb niet noemen van de volgens het college overtreden planregel. De Afdeling zal de gebreken dan ook passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Awb.

Het betoog is terecht voorgedragen, maar leidt niet tot vernietiging van het bestreden besluit. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1970](#)

JnB2020, 648

CRvB, 07-08-2020 (publ. 21-08-2020), 19/3259 WAO-PV

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (hierna: Uvw).
Awb 6:9 lid 2, 6:11

BEZWAARTERMIJN. I.c. heeft het Uvw het bezwaarschrift terecht niet-ontvankelijk verklaard. Blijkens de wetsgeschiedenis van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb, is door de wetgever onderkend dat de termijn van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb onvoldoende kan zijn voor verzendingen vanuit het buitenland. Onder omstandigheden kan in die gevallen artikel 6:11 van de Awb worden toegepast. Daarvoor is wel vereist dat de betrokkene het bezwaarschrift heeft verzonden op een tijdstip dat en met gebruikmaking van een middel dat niet het ernstige risico in zich draagt dat de termijn van artikel 6:9, tweede lid, wordt overschreden. Nu appellant het bezwaarschrift ter post heeft bezorgd op de één na laatste dag van de bezwaartermijn, heeft hij het risico genomen dat het bezwaarschrift niet tijdig door het Uvw zou worden ontvangen. Het is immers niet ongebruikelijk dat een brief uit Marokko langer dan een week onderweg is.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1944](#)

JnB2020, 649

ABRS, 26-08-2020, 201905614/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Hardenberg.
Awb 6:8 lid 1, 6:10 lid 1 aanhef en onder a

BEROEPSTERMIJN. Ontvankelijkheid. I.c. was toen [appellant] het beroepschrift indiende, het besluit op het bezwaarschrift niet op de juiste wijze bekend gemaakt. Dit betekent, gelet op artikel 6:8, eerste lid, van de Awb, dat [appellant] het beroepschrift heeft ingediend alvorens de beroepstermijn is gaan lopen. Het besluit op het bezwaar was op het moment van de indiening van het beroepschrift wel reeds tot stand gekomen, waardoor gelet op artikel 6:10, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb, voor niet-ontvankelijkverklaring van het beroepschrift geen plaats was.

[ECLI:NL:RVS:2020:2052](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "8.40- en 8.42-AMvB's" (JnB2020, 656).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2020, 650

ABRS, 26-08-2020, 201906404/1/A2 en 201906405/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

EVRM 6

REDELIJKE TERMIJN. De omstandigheid dat een aantal belanghebbenden samen een procedure voert of zaken van verschillende belanghebbenden gezamenlijk zijn behandeld kan een zodanig matigende invloed hebben op de spanning, het ongemak en de onzekerheid die worden ondervonden door een te lang durende procedure, dat dit een reden kan vormen om de wegens schending van de redelijke termijn toe te kennen schadevergoeding te matigen. Bij dit laatste blijft voorop staan dat iedere belanghebbende een zelfstandig recht op schadevergoeding heeft. Verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#).

[ECLI:NL:RVS:2020:2047](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 651

ABRS, 26-08-2020, 201907497/1/A3

burgemeester van Schiedam, appellant.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Sluiting coffeeshop voor 3 maanden. Verkoop aan minderjarige. Geen verdergaande verkorting van de sluitingstermijn was geboden. De Afdeling betreft hierbij dat de overtreding van het coffeeshopbeleid ernstig is, herhaald is begaan en dat hierbij verschillende medewerkers betrokken zijn geweest.

[...] [Lastgeving] [appellante] onder aanzegging van bestuursdwang [...] [coffeeshop] [...] voor de duur van drie maanden te sluiten.

[...] Bij uitspraak van 26 augustus 2019 heeft de rechtbank het door [appellante] daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit [...] vernietigd, aan [appellante] een bestuurlijke waarschuwing gegeven en bepaald dat haar uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. [...].

2. Op 6 maart 2019 heeft de moeder van een minderjarige bij het team Toezicht en Handhaving gemeld dat er in de coffeeshop meerdere keren softdrugs zijn verkocht aan haar minderjarige kind. Naar aanleiding hiervan hebben toezichthouders inzage verzocht in de camerabeelden van de coffeeshop. Uit de ter beschikking gestelde camerabeelden is gebleken dat op 3 maart 2019 en op 5 maart 2019 toegang is verschaft tot de coffeeshop aan een minderjarige en dat aan deze persoon ook softdrugs zijn verkocht, zonder dat de identiteit van deze persoon is gecontroleerd.

[...] 4. De burgemeester betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij had moeten volstaan met het opleggen van een waarschuwing. [...]

[...] 4.2. Dat de burgemeester ter zitting bij de rechtbank heeft gesteld dat de sluiting niet tot doel heeft om de loop eruit te halen, betekent niet dat de sluiting alleen al daarom geen herstelsanctie meer is. Met de sluiting beoogt de burgemeester immers nog steeds herhaling van de geconstateerde overtredingen te voorkomen. De burgemeester heeft zich op het standpunt mogen stellen dat sluiting van de coffeeshop hiertoe noodzakelijk was. De verkoop aan minderjarigen is namelijk een ernstige overtreding. Bovendien is deze overtreding in korte tijd twee keer begaan en waren hierbij twee verschillende verkoopmedewerkers en een portier betrokken. Het tijdverloop tussen de overtredingen en het besluit van 5 april 2019 was relatief gering en maakt dit niet anders. Dat [appellante] na de overtredingen alsnog is overgegaan tot het controleren van de ID-bewijzen van iedere bezoeker, dat hierbij een ID-scanner wordt gebruikt en dat er aanplakbiljetten zijn geplaatst, heeft de burgemeester bij zijn beoordeling betrokken. Hij heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat deze maatregelen niet maken dat er geen noodzaak meer bestond om tot sluiting over te gaan (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 12 juni 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA2875](#)). Deze maatregelen maken ook niet dat sprake is van verminderde verwijtbaarheid op grond waarvan de burgemeester verdergaand van het Coffeeshopbeleid had moeten afwijken. Van [appellante] had mogen worden verwacht dat zij deze maatregelen al voor de overtredingen zou hebben genomen zodat deze overtredingen zich niet zouden hebben voorgedaan. Tussen partijen is verder niet in geschil dat [appellante] de coffeeshop ruim vijf jaren exploiteerde toen de overtredingen werden begaan. Dat in deze periode geen andere incidenten hebben plaatsgevonden, heeft de burgemeester meegewogen bij zijn beoordeling. Hij heeft in deze omstandigheden aanleiding gezien om de sluitingstermijn van zes maanden die is opgenomen in de handhavingstabel te verkorten tot drie maanden. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de burgemeester zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat deze omstandigheden niet van dien aard zijn dat een verdergaande verkorting geboden was. Hierbij betreft de Afdeling dat de overtreding van het coffeeshopbeleid ernstig is, herhaald is begaan en dat hierbij verschillende medewerkers betrokken zijn geweest. Het betoog slaagt.

5. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. [...]
[ECLI:NL:RVS:2020:2049](#)

JnB2020, 652

**Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 18-08-2020 (publ. 20-08-2020),
AWB 20/1070**

college van burgemeester en wethouders van Almelo, verweerder.

Awb 5:4, 5:20, 5:32 lid 1

Gemeentewet 125 lid 1

LAST ONDER DWANGSOM. I.c. ontleent verweerder aan artikel 125, eerste lid, van de Gemeentewet in samenhang met artikel 5:32, eerste lid, van de Awb niet de bevoegdheid om een last onder dwangsom op te leggen om de gestelde overtreding van artikel 5:20 van de Awb ongedaan te maken. Artikel 5:20, eerste lid, van de Awb attribueert een bevoegdheid aan toezichthouders, niet aan het gemeentebestuur. Toezichthouders maken geen deel uit van het gemeentebestuur en zijn geen bestuursorganen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 30 maart 1999 (AB 1999, 284; niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl). Dat de bevoegdheid om een last onder dwangsom op te leggen thans – anders dan in 1999 – is geregeld in de Awb in plaats van in de Gemeentewet leidt niet tot een ander oordeel.

[ECLI:NL:RBOVE:2020:2705](https://ecli.nl/RBOVE:2020:2705)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 653

Voorzieningenrechter ABRS 17-08-2020 (publ. 19-08-2020), 202002419/1/R1 en 202002419/2/R1

college van burgemeester en wethouders van Hollands Kroon.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. Omgevingsvergunning voor gewijzigd tracé hoogspanningsverbinding. Het college heeft kunnen oordelen dat ter plaatse van het perceel en de woning van [appellant] de voorzorgsnorm van 0,4 microtesla niet zal worden overschreden. Ook indien zich een verdubbeling van de straling zou voordoen als gevolg van cumulatie, zou de magneetveldzone van 0,4 microtesla nog steeds op voldoende afstand zijn gelegen. Daarbij is van belang dat - zo is door de deskundige ter zitting uiteengezet - de hoeveelheid magnetische straling bij een twee keer zo grote afstand, vier keer zo klein is.

[...] 2. [...] het college [heeft] omgevingsvergunning verleend voor het wijzigen op drie locaties van het tracé hoogspanningsverbindingen als neergelegd in het provinciaal inpassingsplan [...] (hierna: PIP).

[...] 4. Het geschil spitst zich toe op het besluit [...], voor zover het betreft het gewijzigd tracé van de hoogspanningsverbinding [...], gelegen in de nabijheid van het perceel van [appellant], door het college aangehaald als "afwijking 3".

5.1. [...] Hoewel het juist is dat, zoals door [appellant] is aangevoerd, de situatie ter plaatse als gevolg van "afwijking 3" niet is berekend maar dat is volstaan met een benadering, heeft het college naar het oordeel van de Afdeling onder verwijzing naar

voorgaande motivering kunnen oordelen dat ter plaatse van het perceel en de woning van [appellant] de voorzorgsnorm van 0,4 microtesla niet zal worden overschreden. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het college ter zitting over de door [appellant] gestelde cumulatie van de magneetveldzone uiteen heeft gezet dat, ook indien zich een verdubbeling van de straling zou voordoen als gevolg van cumulatie, de magneetveldzone van 0,4 microtesla nog steeds op voldoende afstand van het perceel en de woning van [appellant] zou zijn gelegen. Daarbij is van belang dat - zo is door de deskundige ter zitting uiteengezet - de hoeveelheid magnetische straling bij een twee keer zo grote afstand, vier keer zo klein is. Daardoor zijn, aldus de deskundige, ter plaatse van het perceel en de woning van [appellant] gezondheidsrisico's als gevolg van de kabeltrace's uitgesloten, ook als met enige cumulatie rekening wordt gehouden. Er is geen grond dit oordeel voor onjuist te houden. [appellant] heeft daar geen andersluidend oordeel van een deskundige tegenover gezet. Vastgesteld wordt dat de vrees voor gezondheidsrisico's door de kabeltrace's ter plaatse van het perceel en de woning niet nader is onderbouwd.

TenneT heeft overigens ter zitting toegezegd bereid te zijn om ter plaatse van het perceel en de woning van [appellant] een meting te willen verrichten op kosten van TenneT zowel voor als na het aanleggen van de hoogspanningsverbinding, en naar aanleiding van de bevindingen van deze metingen een rapport op zullen opmaken, waaruit moet blijken dat de magneetveldcontour van 0,4 microtesla als gevolg van de vergunde hoogspanningsverbinding niet op het perceel van [appellant] zal liggen en dus ook niet in de nabijheid van de woning. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1955](#)

JnB2020, 654

MK ABRS, 19-08-2020, 201908948/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Asten.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. I.c. is voor de toetsing aan de Geurverordening terecht geen aanleiding gezien om af te wijken van de hoofdregel dat moet worden getoetst aan het recht dat gold ten tijde van het nemen van het besluit. De enkele verwijzing naar de lange duur van de besluitvorming is niet voldoende om een afwijking van die hoofdregel te rechtvaardigen. Van belang is of de aanvraag, zoals die feitelijk was ingediend, ten tijde van de eerdere besluitvorming al dan niet in strijd was met het voorheen geldende toetsingskader.

I.c. is terecht geconcludeerd dat de vergunning mede geweigerd mocht worden onder verwijzing naar het Endotoxine toetsingskader.

Besluit waarbij het college heeft geweigerd om de door Zandpluim B.V. aangevraagde omgevingsvergunning eerste fase voor het veranderen van een inrichting voor de activiteit milieu te verlenen. [...]

Geurverordening

5. Zandpluim B.V. voert aan dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college bij de besluitvorming mocht toetsen aan de Geurverordening. [...]

5.1. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank voor de toetsing aan de Geurverordening terecht geen aanleiding gezien om af te wijken van de hoofdregel dat

moet worden getoetst aan het recht dat gold ten tijde van het nemen van het besluit. De enkele verwijzing van Zandpluim B.V. naar de lange duur van de besluitvorming is niet voldoende om een afwijking van die hoofdregel te rechtvaardigen. Daargelaten of de rechtbank hierbij ook terecht betekenis heeft toegekend aan eventuele andere weigeringsgronden, heeft de rechtbank bij het toepassen van de genoemde hoofdregel terecht in aanmerking genomen dat de oorspronkelijke aanvraag ten tijde van de eerdere besluiten van 4 december 2012 en 4 juni 2013 al in strijd was met de (toenmalige) geurnormering. Zandpluim B.V. kan niet gevolgd worden in haar stelling dat zich eerst op 1 april 2015 een strijdigheid voordeed met de geurnormering. Hierbij merkt de Afdeling op dat het besluit in dit opzicht niet pas onrechtmatig werd vanaf de uitspraak van de Afdeling van 1 april 2015. Als gevolg van de door de Afdeling in die uitspraak uitgesproken vernietiging was het besluit al vanaf het moment van het nemen ervan onrechtmatig. In het kader van de beantwoording van de vraag of een afwijking van de hoofdregel dat moet worden getoetst aan het recht dat gold ten tijde van het nemen van het besluit gerechtvaardigd was, is naar het oordeel van de Afdeling van belang of de aanvraag, zoals die feitelijk was ingediend, ten tijde van de eerdere besluitvorming al dan niet in strijd was met het voorheen geldende toetsingskader. De stelling van Zandpluim B.V. dat zij een andere aanvraag zou hebben ingediend als zij eerder had geweten wat de Afdeling op 1 april 2015 zou oordelen, mist in dit kader betekenis. Het vorenstaande betekent dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat het college moest toetsen aan de geurnormering in de Geurverordening. Het staat, zoals de rechtbank eveneens heeft geconstateerd, tussen partijen vast dat de uitbreiding van de inrichting niet voldoet aan de geurnormering uit de Geurverordening, zodat de hier aan de orde zijnde grond voor weigering van de vergunning in stand blijft.

Het betoog slaagt niet.

Endotoxine toetsingskader

6. Zandpluim B.V. voert aan dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college het besluit van 18 december 2018 mocht toetsen aan het Endotoxine toetsingskader. [...]

6.2. De Afdeling overweegt dat voor de toetsing aan het Endotoxine toetsingskader de enkele verwijzing van Zandpluim B.V. naar de lange duur van de procedure geen aanleiding geeft voor het oordeel dat had moeten worden afgeweken van de hoofdregel dat moet worden getoetst aan het recht dat gold ten tijde van het nemen van het besluit. Verder overweegt de Afdeling, onder verwijzing naar haar uitspraak van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2395](#), dat zowel wat betreft de voor blootstelling aan endotoxinen te hanteren advieswaarden, als de wijze waarop kan worden berekend welke concentratie endotoxinen zal worden veroorzaakt door een veehouderij, thans nog een aanzienlijk aantal vragen bestaat ter beantwoording waarvan verder wetenschappelijk onderzoek is vereist. Dit laat evenwel onverlet dat een bestuursorgaan bij zijn besluitvorming over een inrichting mede de gevolgen van emissies van endotoxinen betreft. Het is aan het bestuursorgaan om te bepalen op welke wijze dat gebeurt. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1267](#), heeft overwogen, is het de Afdeling bekend dat een aantal colleges hun beoordelingsruimte invult door toepassing te geven aan het Endotoxine toetsingskader. Ook het college van burgemeester en

wethouders van de gemeente Asten heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om het Endotoxine toetsingskader als toetsingskader te hanteren. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college, ter voorkoming van een situatie waarin risico's voor de gezondheid van omwonenden ontstaan, dat in redelijkheid kunnen doen. Daarbij acht de Afdeling van belang dat, zoals in het besluit is vermeld, het college wil voorkomen dat omwonenden van veehouderijen onnodige gezondheidsrisico's lopen als gevolg van de vergunningverlening aan veehouderijen. Het heeft een afweging gemaakt over de aanvaardbaarheid van veehouderijen in de buurt van gevoelige objecten en hanteert zekerheidshalve, gezien de mogelijke gezondheidsrisico's als gevolg van de uitstoot van endotoxinen, bij nieuwe ontwikkelingen het endotoxinekader als toetsingskader. De Afdeling stelt vast dat Zandpluim B.V. in hoger beroep, behoudens de verwijzing naar de lange duur van de procedure, geen concrete informatie heeft aangedragen, die aanleiding geeft voor het oordeel dat in dit geval geen toepassing mocht worden gegeven aan het Endotoxine toetsingskader. Wat betreft de stelling van Zandpluim B.V. dat zij niet heeft kunnen reageren op het rapport van de STAB dat de rechtbank in haar overwegingen heeft genoemd, overweegt de Afdeling dat ook indien dit STAB-rapport buiten beschouwing wordt gelaten, het oordeel zoals in bovengenoemde uitspraak van 25 juli 2018 is gegeven blijft staan, De Afdeling stelt vast dat de conclusie van de rechtbank dat sprake is van een (forse) overschrijding van de advieswaarde van 30 EU/m³ die in het Endotoxine toetsingskader is opgenomen in hoger beroep onbestreden is gebleven. Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat de vergunning mede geweigerd mocht worden onder verwijzing naar het Endotoxine toetsingskader.

Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1979](https://ecli.nl/rvs/2020:1979)

JnB2020, 655

MK ABRS, 26-08-2020, 201908985/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Reusel-De Mierden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 14 lid 1

Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv)

Awb 8:88 lid 1 aanhef en onder c

WABO-milieu. Het enkele feit dat het college i.c. niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn een nieuw besluit op de aanvraag heeft genomen, en daarbij de voor de maatschap nadelige gewijzigde geuremissiefactoren heeft toegepast, brengt niet met zich dat het besluit onrechtmatig is. Dit zou wel reden kunnen zijn om het college te veroordelen tot vergoeding van schade op grond van artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb.

OVERGANGSRECHT. Uit artikel 14, eerste lid, van de Wgv volgt dat moet worden uitgegaan van het tijdstip van inwerkingtreding van de Wgv als geheel, en niet van de inwerkingtreding van latere wijzigingen van deze wet of de daarop gebaseerde Rgv.

Het niet voorzien in overgangsrecht bij de wijziging van de Rgv voor vergunningplichtige inrichtingen staat niet op gespannen voet met het evenredigheidsbeginsel.

Besluit waarbij het college opnieuw heeft geweigerd aan de maatschap een omgevingsvergunning te verlenen voor het vervangen van luchtwassers in de varkensstallen van een inrichting en het uitbreiden van de inrichting met vleesvarkens en rundvee. [...]

Wijziging geuremissiefactoren

5. De maatschap betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat als het college binnen de in de uitspraak van 16 maart 2018 gestelde termijn een nieuw besluit op de aanvraag had genomen, de gewijzigde geuremissiefactoren niet aan de orde zouden zijn geweest en niet aan verlening van de vergunning in de weg hadden gestaan. [...]

5.1. De Afdeling stelt voorop dat het enkele feit dat het college niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn een nieuw besluit op de aanvraag heeft genomen, en daarbij de voor de maatschap nadelige gewijzigde geuremissiefactoren heeft toegepast, niet met zich brengt dat het besluit van 27 november 2018 onrechtmatig is. Dit zou wel reden kunnen zijn om het college te veroordelen tot vergoeding van schade op grond van artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb. Vast staat echter dat de maatschap geen schadevergoedingsverzoek als bedoeld in deze bepaling heeft ingediend, maar het college in een civielrechtelijke procedure aansprakelijk heeft gesteld voor de schade die zij stelt te hebben geleden als gevolg van de behandeling van de aanvraag. De huidige procedure gaat dus niet over de vergoeding van schade.

De Afdeling overweegt verder dat de rechtbank het college bij haar uitspraak van 16 maart 2018 heeft opgedragen om binnen zes maanden na de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag. De uitspraak is op 20 maart 2018 verzonden, zodat het college uiterlijk op 20 september 2018 een nieuw besluit had moeten nemen. De wijziging van de Rgv is op 20 juli 2018 in werking getreden. Ook als het college in de periode van 20 juli 2018 tot en met 20 september 2018 - en dus tijdig - een nieuw besluit had genomen, had het de gewijzigde geuremissiefactoren daarbij dus in beginsel moeten betrekken. Dat de aanvraag is getoetst aan de gewijzigde geuremissiefactoren, is dus niet uitsluitend te wijten aan het feit dat niet tijdig is beslist. Wat de maatschap aanvoert geeft ook om deze reden geen aanleiding voor vernietiging van het besluit van 27 november 2018.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank in het betoog van de maatschap terecht geen aanleiding gezien om het besluit van 27 november 2018 te vernietigen.

Het betoog faalt.

Overgangsrecht Wgv

6. De maatschap betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat uit artikel 14, eerste lid, van de Wgv volgt dat de aanvraag had moeten worden beoordeeld naar het recht zoals dat gold ten tijde van de aanvraag, zodat het college moest uitgaan van de geuremissiefactoren van vóór 20 juli 2018. [...]

6.2. De Wgv is op 1 januari 2007 in werking getreden. Aangezien de aanvraag daarna is ingediend, is het overgangsrecht in artikel 14, eerste lid, van de Wgv, niet daarop van toepassing.

Voor zover de maatschap betoogt dat deze bepaling aldus moet worden uitgelegd dat ook aanvragen van na de inwerkingtreding van de Wgv moeten worden beoordeeld naar het recht dat gold op het moment van de aanvraag, en niet naar eventuele wijzigingen van de Wgv van daarna, volgt de Afdeling haar daarin niet. Uit artikel 14, eerste lid, van de Wgv volgt immers dat moet worden uitgegaan van het tijdstip van inwerkingtreding van de Wgv als geheel, en niet van de inwerkingtreding van latere wijzigingen van deze wet of de daarop gebaseerde Rgv. De rechtbank heeft het beroep van de maatschap op het overgangsrecht daarom terecht verworpen.

Het betoog faalt.

Buiten toepassing laten Rgv

7. De maatschap betoogt tot slot dat de rechtbank heeft miskend dat de gewijzigde geuremissiefactoren buiten toepassing hadden moeten worden gelaten en dat de aanvraag moet worden beoordeeld aan de hand van de geuremissiefactoren van vóór 20 juli 2018. [...]

7.1. Een algemeen verbindend voorschrift dat geen wet in formele zin is, kan door de rechter in een zaak over een besluit dat op zo'n voorschrift berust, worden getoetst op rechtmatigheid. In het bijzonder gaat het daarbij om de vraag of het voorschrift niet in strijd is met hogere regelgeving. De rechter komt tevens de bevoegdheid toe te bezien of het betreffende algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het in geding zijnde besluit. Bij die indirecte toetsing van het algemeen verbindend voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer, waarbij de toetsing wordt verricht op de wijze als door de Afdeling is uiteengezet in haar uitspraak van 12 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:452](#).

7.2. In de Nota van toelichting bij de wijziging van de Rgv (Stcrt. 2018, nr. 39679) staat dat de aanleiding voor de verhoging van de geuremissiefactoren is gelegen in de resultaten van een onderzoek door Wageningen University & Research, waaruit blijkt dat de geurreductie van gecombineerde luchtwassystemen in de praktijk veel lager is dan waar in de Rgv van wordt uitgegaan. Door de geuremissiefactoren te verhogen wordt voorkomen dat bij nieuwvestiging of uitbreiding van veehouderijen de geuremissie wordt berekend met te lage geuremissiefactoren, waardoor omwonenden kunnen worden blootgesteld aan een te hoge geurbelasting. Een te hoge geurbelasting zou voor omwonenden langdurig tot een slechter woonklimaat kunnen leiden, aldus de Nota van toelichting.

Volgens de Nota van toelichting kan de wijziging van de geuremissiefactoren gevolgen hebben in situaties waarin al een milieu-omgevingsvergunning is aangevraagd, maar nog niet is verleend. Bij het nemen van een besluit op de aanvraag moet de geurbelasting namelijk worden berekend met de gewijzigde geuremissiefactoren. Wanneer hierdoor de geurnormen van de Wgv worden overschreden, kan dit leiden tot afwijzing van de aanvraag. In de Nota van toelichting staat verder dat - anders dan voor veehouderijen waarvoor geen milieu-omgevingsvergunning is vereist - geen overgangsrecht is opgenomen voor vergunningplichtige veehouderijen omdat ervan wordt uitgegaan dat niet al grote investeringen zijn gedaan voordat de vergunning is verleend.

7.3. Hieruit volgt dat bij de wijziging van de geuremissiefactoren is onderkend dat dit gevolgen kan hebben voor aanvragen om omgevingsvergunning waarop nog niet is beslist. Voor die situaties is bewust geen overgangsrecht opgenomen. Gelet hierop en op het belang van het woonklimaat van omwonenden dat wordt nagestreefd met de wijziging van de Rgv, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het niet voorzien in overgangsrecht op gespannen voet staat met het evenredigheidsbeginsel. De Afdeling merkt daarbij op dat de maatschap ter zitting heeft verklaard dat zij het aangevraagde luchtwassysteem nog niet heeft aangeschaft. In zoverre heeft zij geen grote investeringen gedaan. Juist met die situatie is bij de keuze om bij de wijziging van de Rgv geen overgangsrecht op te nemen, rekening gehouden. Dat de Wgv voorziet in overgangsrecht voor aanvragen die zijn ingediend vóór inwerkingtreding van die wet in 2007, brengt niet met zich dat bij de wijziging van de Rgv per 20 juli 2018 ook overgangsrecht had moeten worden opgenomen en dat de gewijzigde geuremissiefactoren vanwege het ontbreken daarvan buiten toepassing moeten worden gelaten. De invoering van de Wgv - waarmee werd voorzien in een nieuw beoordelingskader voor vergunningaanvragen voor het oprichten of veranderen van een veehouderij - is niet vergelijkbaar met een tussentijdse wijziging van de geuremissiefactoren. Gelet op al het voorgaande heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de gewijzigde geuremissiefactoren buiten toepassing moeten worden gelaten.

Ook anderszins bestaat geen aanleiding voor de conclusie dat de rechtbank had moeten oordelen dat de aanvraag moet worden getoetst aan de geuremissiefactoren van vóór 20 juli 2018. Uitgangspunt is immers dat bij het nemen van een besluit op een aanvraag het recht wordt toegepast zoals dat op dat moment geldt, ook als een nieuw besluit op de aanvraag moet worden genomen na vernietiging van een eerder besluit. De enkele omstandigheid dat de maatschap door toepassing van de gewijzigde geuremissiefactoren in een ongunstigere positie komt, is onvoldoende om van dit uitgangspunt af te wijken. Dat er relatief veel tijd zit tussen de aanvraag en het besluit van 27 november 2018 en de maatschap wel over de andere benodigde vergunningen beschikt, is evenmin een zodanig bijzondere omstandigheid dat tot een andere conclusie moet worden gekomen. Vanwege het hiervoor genoemde uitgangspunt diende de maatschap er rekening mee te houden dat de omgevingsvergunning opnieuw zou worden geweigerd. Bovendien zijn er belangen van omwonenden aan de orde. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2054](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 10-08-2020 (publ. 18-08-2020), SHE 18/1724 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:3959](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2020, 656

ABRS, 26-08-2020, 201905614/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Hardenberg.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 1.1 lid 1, 2.11 lid 3, 2.8b lid 1, 2.11 lid 8

ACTIVITEITENBESLUIT. Last onder dwangsom. Uit artikel 2.11, derde lid, van het Activiteitenbesluit, volgt niet dat, indien een bodembeschermende voorziening wordt aangebracht, zoals bijvoorbeeld een vloeistofdichte vloer, geen verplichting geldt om na de beëindiging van de inrichting een rapport met de resultaten van een onderzoek naar de bodemkwaliteit toe te zenden aan het bevoegd gezag.

Besluit waarbij het college [appellant] heeft gelast om binnen twaalf weken na de verzenddatum van dat besluit een rapport in te dienen dat de resultaten bevat van een onderzoek naar de bodemkwaliteit van een perceel. Hieraan heeft het college een dwangsom verbonden van € 1.000,00 per week dat wordt geconstateerd dat niet aan de last is voldaan, met een maximum van € 10.000,00. [...]

Overtreding?

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat sprake is van een overtreding van artikel 2.11, derde lid, van het Activiteitenbesluit. [...]

4.3. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat sprake is van een bodembedreigende activiteit. De Afdeling weegt hier mee dat [appellant] niet heeft betwist dat hij gebruik heeft gemaakt van bodembedreigende stoffen. Aangezien het gebruik van deze stoffen plaatsvond in het kader van een bedrijfsmatige activiteit, is, gelet op artikel 1.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit, sprake van een bodembedreigende activiteit. Wat [appellant] heeft aangevoerd over de vloer van de ruimten doet daar niet aan af. Daarbij merkt de Afdeling op dat uit artikel 2.11, derde lid, van het Activiteitenbesluit, niet volgt dat, indien een bodembeschermende voorziening wordt aangebracht, zoals bijvoorbeeld een vloeistofdichte vloer, geen verplichting geldt om na de beëindiging van de inrichting een rapport met de resultaten van een onderzoek naar de bodemkwaliteit toe te zenden aan het bevoegd gezag. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling dan ook terecht tot de conclusie gekomen dat op grond van artikel 2.11, derde lid, van het Activiteitenbesluit, binnen zes maanden na beëindiging van het bedrijf van [appellant] een rapport met de resultaten van een onderzoek naar de bodemkwaliteit aan het college had moeten worden toegezonden.

Het betoog faalt.

Overtreder?

5. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat het college de last onder dwangsom terecht aan hem heeft opgelegd. [appellant] kan namelijk niet worden aangemerkt als overtreder. [...]

5.3. De Afdeling merkt op dat uit artikel 2.11, derde lid, in samenhang gelezen met artikel 2.8b, eerste lid, van het Activiteitenbesluit, volgt dat de drijver van een inrichting uiterlijk binnen zes maanden na beëindiging van de inrichting of de IPPC-installatie of na beëindiging van het opslaan van vloeibare brandstof, afgewerkte olie of pekels in een ondergrondse opslagtank, een rapport met de resultaten van een onderzoek naar de

bodemkwaliteit moet toezenden aan het bevoegd gezag. Om die reden is het voor het antwoord op de vraag naar het overtrederschap van belang of [appellant] kan worden aangemerkt als drijver van de inrichting. Aangezien [appellant] de feitelijke activiteiten heeft verricht, heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling met juistheid overwogen dat het college [appellant] terecht heeft aangemerkt als drijver van de inrichting. De enkele stelling dat ook andere bedrijven op het perceel werkzaamheden verrichtten, doet er naar het oordeel van de Afdeling niet aan af dat [appellant] als drijver van zijn inrichting moet voldoen aan het bepaalde in artikel 2.11, derde lid, van het Activiteitenbesluit. Voor zover [appellant] naar voren heeft gebracht dat de verhuurder moet worden aangemerkt als overtreder, merkt de Afdeling op dat [appellant] ook in hoger beroep geen bewijs heeft overgelegd waaruit volgt dat niet hij, maar de verhuurder moet worden aangemerkt als drijver van de inrichting. De Afdeling ziet hierin dan ook geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen dan de rechtbank heeft gedaan. Het betoog faalt.

Bijzondere omstandigheden

6. [appellant] voert aan dat de rechtbank heeft miskend dat de bedrijfsvoering dusdanig kleinschalig is dat van hem geen bodemonderzoek kon worden verlangd. Het bodemrisico is verwaarloosbaar. [...]

6.3. De Afdeling vat het betoog van [appellant] zo op, dat in dit geval sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college af had moeten zien van het opleggen van een last onder dwangsom. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank in de gestelde kleinschaligheid van de activiteiten terecht geen grond gezien voor het oordeel dat het college de last ten onrechte heeft opgelegd. De kleinschaligheid van de activiteiten doet er immers niet aan af dat [appellant], op grond van artikel 2.11, derde lid, van het Activiteitenbesluit, een rapport met de resultaten van een onderzoek naar de bodemkwaliteit naar het college had moeten sturen. Immers, ook kleinschalige activiteiten kunnen effect hebben op de bodemkwaliteit. Dat het college mogelijk ook op andere manieren inzicht kan krijgen in de bodemkwaliteit, doet ook niet af aan de verplichting die op [appellant] rust.

Met betrekking tot wat [appellant] heeft aangevoerd over het gedeelte van het perceel dat hij heeft gehoord, merkt de Afdeling op dat uit de last volgt dat aan het bevoegd gezag een rapport als bedoeld in artikel 2.11, derde lid, van het Activiteitenbesluit moet worden toegezonden. Uit artikel 2.11, achtste lid, in samenhang gelezen met het derde lid, volgt dat het onderzoek naar de bodemkwaliteit slechts betrekking hoeft te hebben op de plaatsen waar bodembedreigende activiteiten in de inrichting van [appellant] hebben plaatsgevonden. Dat in de last het perceel [locatie] in Mariënberg wordt genoemd, betekent niet dat [appellant] een rapport met de resultaten van een onderzoek naar de bodemkwaliteit van het gehele perceel moet indienen.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht tot de conclusie gekomen dat geen sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan het college had moeten afzien van handhavend optreden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2052](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2020, 649).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 657

Tussenuitspraak MK ABRS, 26-08-2020, 201906091/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Oirschot.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 6

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. UIT TE WERKEN BESTEMMING. INTENTIE WETGEVER. In dit geval berust het besluit tot handhaving van de afwijzing van de aanvragen op een ondeugdelijke planvergelijking.

[...] 2. [Afwijzing] [...] aanvragen [...] om een tegemoetkoming in planschade in verband met de inwerkingtreding van het bij raadsbesluit van 20 december 2016 vastgestelde [...] derde bestemmingsplan [...].

3. [...] In afzonderlijke adviezen [...] heeft Tog vermeld dat het plangebied onder het aan de inwerkingtreding van het derde bestemmingsplan voorafgaande planologische regime van het [...] (hierna: het tweede bestemmingsplan) een uit te werken bestemming voor woondoeleinden had. [...] Tog [heeft] uiteengezet dat die uit te werken bestemming niet buiten beschouwing wordt gelaten in het kader van de vraag of [appellant A] en anderen als gevolg van de inwerkingtreding van het derde bestemmingsplan in een nadeliger planologische positie zijn komen te verkeren. Tog heeft een vergelijking gemaakt tussen de redelijkerwijs te verwachten invulling van de uit te werken bestemming van het plangebied onder het tweede bestemmingsplan en de maximale mogelijkheden van het plangebied onder het derde bestemmingsplan. Uit deze vergelijking heeft Tog de conclusie getrokken dat de inwerkingtreding van het derde bestemmingsplan voor [appellant A] en anderen niet heeft geleid tot een nadeliger planologische positie en schade in de vorm van een waardevermindering van de woningen.

Het college heeft deze adviezen aan de besluiten van 20 november 2017 ten grondslag gelegd.

[...] 5. Het college heeft naar aanleiding van de door [appellant A] en anderen tegen de besluiten van 20 november 2017 gemaakte bezwaren opnieuw advies gevraagd aan Tog. In een advies van 5 maart 2018 heeft Tog vermeld dat in dit geval de uit te werken bestemming niet de nieuwe planologische situatie vormt, maar de oude planologische situatie en dat geen uitwerkingsplan is vastgesteld, maar een nieuw bestemmingsplan. Volgens Tog volgt uit de jurisprudentie van de Afdeling dat het college de planologische mogelijkheden van de uit te werken bestemming van het tweede bestemmingsplan in de vergelijking met de mogelijkheden van het derde bestemmingsplan mag betrekken en leidt (de geschiedenis van de totstandkoming van) artikel 6.1, zesde lid, van de Wro niet tot een ander oordeel.

Het college heeft dit advies aan het besluit van 3 juli 2018 ten grondslag gelegd.

[...] 9.5. Het hoger beroep stelt de vraag aan de orde welke planologische vergelijking in dit geval moet worden gemaakt ter beantwoording van de vraag of de inwerkingtreding van het derde bestemmingsplan tot een planologische verslechtering heeft geleid. Meer in het bijzonder wordt de vraag aan de orde gesteld of het is toegestaan in een geval als dit, waarin de aanvraag om een tegemoetkoming in indirecte planschade na de inwerkingtreding van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro is ingediend, dit bestemmingsplan als het nieuwe planologische regime te vergelijken met een uit te werken bestemming als onderdeel van het oude - aan het nieuwe voorafgaande - planologische regime. In geschil is of de wijze van planvergelijking, zoals neergelegd in de tussenuitspraak van 17 april 2013, [Red: [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7707](#)] in die situatie nog steeds van toepassing is.

intentie van de wetgever

9.6. Bij tussenuitspraak van 8 februari 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:326](#)) heeft de Afdeling overwogen dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro (Kamerstukken II, 2011-2012, 33 135, nr. 3) valt af te leiden dat de wetgever slechts oog heeft gehad voor de uit te werken bestemming als onderdeel van het nieuwe planologische regime. Uit de memorie van toelichting valt af te leiden dat de wetgever het buiten beschouwing laten van een uit te werken bestemming niet als zelfstandig doel ziet, maar als middel om te bewerkstelligen dat geen tegemoetkoming wordt verstrekt voor planschade die de aanvrager niet in die omvang zal lijden, indien de uitwerking van de uit te werken bestemming minder ongunstig uitvalt dan bij het benutten van de maximale mogelijkheden van de uit te werken bestemming. De wetgever heeft derhalve beoogd dat slechts voor werkelijke planschade en niet voor theoretische planschade een tegemoetkoming wordt toegekend.

9.7. Indien een uitwerkingsplan is vastgesteld en onherroepelijk is geworden, kan degene die stelt dat hij schade lijdt of zal lijden als gevolg van het uitwerkingsplan een aanvraag om tegemoetkoming in planschade indienen. In het kader van de beoordeling van die aanvraag wordt een vergelijking gemaakt tussen de maximale mogelijkheden van het uitwerkingsplan en de maximale mogelijkheden van de aan de uit te werken bestemming voorafgaande bestemming. In deze situatie wordt derhalve een uitzondering gemaakt op de regel dat een vergelijking wordt gemaakt tussen de planologische maatregel, waarvan is gesteld dat deze planschade heeft veroorzaakt, en het onmiddellijk daaraan voorafgaande planologische regime.

[...] 9.13. Dat in de jurisprudentie van de Afdeling niet is uitgemaakt dat een uit te werken bestemming nimmer onderdeel kan vormen van een planvergelijking, indien de aanvraag op of na 25 april 2013 is ingediend, is juist. In de onder 9.6 vermelde tussenuitspraak van 8 februari 2017 heeft de Afdeling overwogen dat de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro zich in het aan haar voorgelegde geval niet verzet tegen het betrekken van de uit te werken bestemming, als onderdeel van het oude planologische regime, in de vergelijking met het nieuwe planologische regime. Dat wil echter niet zeggen dat een uit te werken bestemming, als onderdeel van het oude planologische regime, steeds in de vergelijking moet worden betrokken, ook indien dat, mede in het licht van de bedoelingen van de wetgever, tot een onredelijke uitkomst zou leiden. [appellant A] en anderen hebben de eigendom van de

woningen vóór de inwerkingtreding van het tweede bestemmingsplan verkregen. In dit opzicht is hun geval niet gelijk aan het geval dat heeft geleid tot de tussenuitspraak van 8 februari 2017.

Verder is niet in geschil dat het voor [appellant A] en anderen vanaf 25 april 2013 geen zin meer had om naar aanleiding van het tweede bestemmingsplan een aanvraag om tegemoetkoming in planschade in te dienen. De Afdeling ziet echter, anders dan de rechtbank, geen grond voor het oordeel dat de gevolgen daarvan voor hun risico komen. [appellant A] en anderen hadden, gelet op artikel 6.1, vierde lid, van de Wro, vanaf 9 juni 2011 een wettelijke termijn van vijf jaar om een aanvraag in te dienen. De benadering van de rechtbank doet, zoals [appellant A] en anderen terecht betogen, afbreuk aan de betekenis van die termijn.

Indien in het geval van [appellant A] en anderen een vergelijking zou plaatsvinden tussen een nieuw bestemmingsplan en een niet daaraan onmiddellijk voorafgaand regime, is dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet in strijd met de Wro. Wel wordt dan om de eerder vermelde redenen een tweede uitzondering gemaakt op de in de jurisprudentie van de Afdeling gestelde hoofdregel. In de jurisprudentie is een eerste uitzondering op de hoofdregel gemaakt in het geval dat - samengevat - een bestemmingsplan met uit te werken bestemming door een uitwerkingsplan wordt gevolgd. De tweede uitzondering, voor het geval dat een bestemmingsplan met een uit te werken bestemming door een andere planologische maatregel dan een uitwerkingsplan wordt gevolgd, ligt in het verlengde daarvan.

9.14. De conclusie is dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het besluit van 3 juli 2018, waarbij het college de afwijzing van de aanvragen om een tegemoetkoming in planschade heeft gehandhaafd, op een ondeugdelijke planvergelijking berust. Het college heeft ten onrechte geen vergelijking gemaakt tussen de voor [appellant A] en anderen meest ongunstige invulling van de planologische mogelijkheden van het plangebied onder het derde en het eerste bestemmingsplan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2030](#)

JnB2020, 658

Rechtbank Den Haag, 28-07-2020 (publ. 19-08-2020), SGR 18/5927

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 1, 6.2 lid 1, lid 2 aanhef en onder b, 6.4a lid 1

PLANSCHADE. NORMAAL MAATSCHAPPELIJK RISICO. De verlenging van de derde indoor skibaan kan worden gezien als een uitbreiding van Snowworld.

Deze uitbreiding is aan te merken als een normale maatschappelijke ontwikkeling, omdat het gaat om een uitbreiding van een al meer dan twintig jaar ter plaatse gevestigd bedrijf en het niet ongebruikelijk is dat bedrijven uitbreiden, ook in de recreatieve sector. De specifieke kenmerken van de ontwikkeling, zoals de aard en omvang van de derde indoor skibaan, maken dat niet anders. Deze spelen een rol bij de vraag of de betreffende ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag. De uitkomst zou anders kunnen zijn als sprake is van nieuwvestiging, hetgeen hier niet aan de orde is.

Nu de ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden

beschouwd, die weliswaar wat betreft haar aard en omvang niet binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving past, maar wel binnen het door de gemeente gevoerde beleid, acht de rechtbank een normaal maatschappelijk risico van 3% aangewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:7910](https://ecli.nl/RBDHA:2020:7910)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 659

MK ABRS, 19-08-2020, 201903962/1/R1

college van gedeputeerde staten van Drenthe.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek ten aanzien van camping. Voor zover [appellant] bedoelt dat een deel van de natuur in het natuurgebied verloren is gegaan door het kappen van bomen en het gebruiken van gronden voor parkeerplaatsen en kampeerterrein, geldt dat dergelijke activiteiten niet zonder meer een overtreding opleveren van artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming. Daarvan is pas sprake indien de activiteiten, gelet op de instandhoudingsdoelstellingen voor het natuurgebied, de kwaliteit van de natuurlijke habitats of de habitats van soorten in het gebied kunnen verslechteren of een significant verstorend effect kunnen hebben op de soorten waarvoor dit gebied is aangewezen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2006](https://ecli.nl/RVS:2020:2006)

JnB2020, 660

MK Rechtbank Limburg, 20-08-2020 (publ. 26-08-2020), ROE 18/1015, ROE 18/1016 en ROE 18/1017

college van gedeputeerde staten van Limburg, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 5.4

NATUURBESCHERMING. Intrekking onherroepelijke natuurvergunning. In dit geval heeft eiser niet een onjuiste of onvolledige aanvraag ingediend. Verweerder was niet bevoegd om de aan eiser op 6 oktober 2016 verleende natuurvergunning in te trekken op grond van artikel 5.4, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wnb.

Ook is onvoldoende komen vast te staan dat verweerder bevoegd was om de aan eiser verleende natuurvergunning in te trekken op grond van artikel 5.4, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wnb. Eerst na het verlenen van deze vergunning is de door verweerder bedoelde strijd met wettelijke voorschriften opgekomen doordat de Provincie de Buitenring in gebruik heeft genomen en daarbij de (stikstof)rechten van de [bedrijf] aan de [adres] te [vestigingsplaats] heeft ingezet als mitigerende maatregel. Eiser kan dus niet worden verweten dat de vergunningverlening heeft plaatsgevonden zonder passende beoordeling.

[ECLI:NL:RBLIM:2020:6178](https://ecli.nl/RBLIM:2020:6178)

JnB2020, 661

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 13-08-2020 (publ. 14-08-2020), LEE 20/2157

korpschef van de Nationale politie, eenheid Noord-Nederland, te Assen, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.28 lid 3 aanhef en onder a

NATUURBESCHERMING. Weigering jachtakte. Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter staat niet zonder meer vast dat de e-screener een voldoende geschikt, objectief instrument is ter beoordeling van verzoekers psychische gesteldheid en de samenhangende vraag of het voorhanden hebben van wapens en munitie aan hem kan worden toevertrouwd.

Gelet op de [...] twijfel bij het kunnen toepassen van de weigeringsgrond uit artikel 3.28, derde lid, aanhef en onder a, van de Wnb, het ontbreken van enig andere weigeringsgrond en het feit dat verzoeker verder voldoet aan alle eisen en voorwaarden voor verlening van de akte en verzoekers belangen bij de akte, bestaat aanleiding om verzoekers belangen zwaarder te laten wegen dan verweerders belangen bij weigering van de akte.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:2792](https://ecli.nl/RBNNE:2020:2792)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 662

MK Rechtbank Rotterdam, 19-08-2020 (publ. 21-08-2020), ROT 18/5375

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Schieland en de Krimpenerwaard, verweerder.

Waterwet 5.4 lid 1

WATERWET. I.c. is geen projectplan vereist. De werkzaamheden zijn niet te kwalificeren als een wijziging van een waterstaatswerk zoals bedoeld in artikel 5.4, eerste lid, van de Waterwet. De verplichting om voor de aanleg of wijziging van een waterstaatswerk een projectplan vast te stellen betreft uitsluitend dié voorgenomen werken of werkzaamheden in of bij een waterstaatswerk die tot gevolg hebben dat wijziging wordt gebracht in de normatieve toestand (richting, vorm, afmeting of constructie) van dat waterstaatswerk, zoals die is vastgelegd in de legger. Dit betekent dat voor onderhoud en voor herstelwerkzaamheden geen projectplan behoeft te worden opgesteld.

Verwijzing naar de MvT bij artikel 5.4, eerste lid, van de Waterwet (TK 2006-2007, 30818, nr. 3, p. 103).

[ECLI:NL:RBROT:2020:7255](https://ecli.nl/RBROT:2020:7255)

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 19-08-2020, 202002360/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2020:1972](https://ecli.nl/RVS:2020:1972));

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-07-2020 (publ. 18-08-2020), SHE 19/3447 ([ECLI:NL:RBOBR:2020:3623](https://ecli.nl/RBOBR:2020:3623)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 663

CRvB, 18-08-2020, 18 6366 PW

college van burgemeester en wethouders van 's-Gravenhage.

PW 35

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. Aanvraag bijzondere bijstand voor de kosten van een aanvraag om naturalisatie tot een bedrag van € 866,- terecht afgewezen. Appellant kan zich adequaat legitimeren met zijn Marokkaanse paspoort en daarmee ook reizen. Dat hij zich met een Nederlands paspoort veiliger voelt betekent niet dat een Nederlands paspoort voor hem noodzakelijk is als bedoeld in artikel 35, eerste lid, van de PW. Ook zijn wens om stemrecht en het Unieburgerschap te verkrijgen brengt niet mee dat naturalisatie voor hem in die zin noodzakelijk is. De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat het standpunt van het college dat het hier geen noodzakelijke kosten betreft juist is.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1881](https://ecli.nl/CRVB:2020:1881)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 664

MK CRvB, 21-08-2020, 19/1452 AKW-T

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank.

AKW 18

Besluit uitvoering kinderbijslag (Buk) 10

Wet op het kindgebonden budget 2

KINDERBIJSLAG. CO-ouderschap. VASTE PRAKTIJK SVB ARTIKEL 10 BESLUIT UITVOERING KINDERBIJSLAG. Beide co-ouders hebben belang bij een beslissing van de Svb op een verzoek van een van de ouders om te worden aangemerkt als ouder wiens recht op kinderbijslag wordt uitbetaald. In dit geval heeft de Svb terecht aan de derde-partij gevraagd of hij met het verzoek van appellante kon instemmen. Toen deze instemming niet kwam, kon de Svb daarmee echter niet volstaan. De Svb had tot een beslissing moeten komen op basis van een evenwichtige en kenbare afweging van de belangen van beide ouders, waarbij de Svb zich ook rekenschap had moeten geven van de belangen

van de kinderen. Het bestreden besluit is niet voldoende zorgvuldig voorbereid en is evenmin toereikend gemotiveerd.

4.3. De Raad stelt allereerst vast dat beide co-ouders belang hebben bij een beslissing van de Svb op een verzoek van een van de ouders om te worden aangemerkt als ouder wiens recht op kinderbijslag wordt uitbetaald. Dit komt doordat ieder van de co-ouders voor een kind slechts aanspraak op kindgebonden budget kan hebben als hij de ouder is wiens recht op kinderbijslag voor dit kind wordt uitbetaald. De ouder die het verzoek indient heeft dus belang bij het besluit, en de andere ouder ook.

4.4.1. In de vaste praktijk van de Svb wordt een verzoek om een co-ouder aan te (gaan) merken als ouder wiens recht op kinderbijslag wordt uitbetaald, alleen ingewilligd als beide co-ouders schriftelijk met deze wijziging instemmen. Omdat de derde-partij instemming weigerde heeft de Svb het verzoek van appellante om haar aan te merken als ouder wiens recht op kinderbijslag wordt uitbetaald, afgewezen.

4.4.2. De Svb baseert zijn vaste praktijk op artikel 10 van het Buk. Het Buk is tot stand gekomen op grond van (onder meer) artikel 18 van de AKW. De vaste praktijk van de Svb heeft daarmee – anders dan de Svb veronderstelt – niet het karakter van buitenwettelijk, begunstigend beleid. Er is sprake van een vaste gedragslijn bij de toepassing van artikel 10 van het Buk. Dit heeft gevolgen voor de toetsing door de Raad. Als er sprake is van buitenwettelijk begunstigend beleid mag de Raad alleen toetsen of dit beleid consistent is toegepast en of er geen sprake is van schending van fundamentele rechten. In dit geval moet de Raad ook toetsen of de gehanteerde gedragslijn redelijk is en of er een grond is om in het voorliggende geval hiervan af te wijken.

4.4.3. Naar het oordeel van de Raad is de onder 4.4.1 genoemde vaste praktijk als invulling van artikel 10 van het Buk niet zonder meer redelijk. Door deze vaste praktijk loopt een co-ouder in alle gevallen waarin de andere co-ouder niet instemt met een wijziging van de bestaande registratie als aanvrager, het kindgebonden budget mis. Dit terwijl eerstbedoelde co-ouder evengoed recht op kinderbijslag heeft en een aanvraag kan doen om dit recht geldend te maken. Door de praktijk van de Svb kan een extra drempel ontstaan bij de uitvoering van afspraken over de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken bij co-ouderschap. Een doel van artikel 10 van het Buk is dat er geen extra drempels worden opgeworpen (zie 4.2.2). De Raad herinnert bovendien aan de brief van de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 17 oktober 2019 aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II, vergaderjaar 2019–2020, 26 448, nr. 628), waarbij opnieuw is benadrukt dat moet worden voorkomen dat alleenstaande ouders na een scheiding kindgebonden budget mislopen.

4.4.4. In dit geval heeft de Svb terecht aan de derde-partij gevraagd of hij met het verzoek van appellante kon instemmen. Toen deze instemming niet kwam, kon de Svb daarmee echter niet volstaan. De Svb had tot een beslissing moeten komen op basis van een evenwichtige en kenbare afweging van de belangen van beide ouders, waarbij de Svb zich ook rekenschap had moeten geven van de belangen van de kinderen.

4.5. Uit 4.1 tot en met 4.4.4 blijkt dat het bestreden besluit niet voldoende zorgvuldig is voorbereid en evenmin toereikend is gemotiveerd. De Svb moet nader onderzoeken wat er aan in de weg staat om appellante vanaf het vierde kwartaal van 2017 alsnog voor

één of meer van de kinderen aan te merken als co-ouder wiens recht op kinderbijslag wordt uitbetaald, en om aan het bestreden besluit – als dit besluit wordt gehandhaafd – een nadere belangenafweging en motivering ten grondslag te leggen.

5. Er is aanleiding om de SvB met toepassing artikel 8:51d van de Algemene wet bestuursrecht op te dragen het gebrek in het bestreden besluit te herstellen, zodat de Raad kan komen tot een finale beslechting van het geschil. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:1963](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 665

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 14-08-2020, SGR 20/4857

Burgemeester van Noordwijk, verweerder.

Gemeentewet 172-177

Wet Veiligheidsrisico's 39

Noodverordening Covid-19 (Noodverordening)

Algemene Plaatselijke Verordening Noordwijk 2017 (APV) 1:6, 2:29, 2:30

APV. NOODVERORDENING. CORONA. BEVOEGDHEID. Intrekking van op grond van APV verleende ontheffing van de sluitingstijd voor horecagelegenheid wegens overtreding van de voorschriften van de Noodverordening en van de voorwaarden verbonden aan de ontheffing. Verzoekster stelt zich op het standpunt dat gelet op artikel 39 van de Wet Veiligheidsregio's gelezen in combinatie met de artikelen 172-177 van de Gemeentewet, uitsluitend de voorzitter van de veiligheidsregio en niet meer de burgemeester de openbare orde bevoegdheden mag uitoefenen om de Covid-19 epidemie te bestrijden. De voorzieningenrechter overweegt dat de bevoegdheid tot het nemen van een besluit een formeel punt betreft dat, indien blijkt dat het bestreden besluit onbevoegd is genomen, eventueel gerepareerd kan worden in de bezwaarprocedure. Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder kunnen besluiten tot intrekking van de ontheffing.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:7749](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Geslachtsnaamswijziging

JnB2020, 666

Tussenuitspraak ABRS, 19-08-2020, 201908760/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Burgerlijk Wetboek Boek 1 artikel 7

Besluit geslachtsnaamswijziging 3 lid 4 aanhef en onder c

GESLACHTSNAAMSWIJZIGING. Wijziging geslachtsnaam minderjarige. Wanneer de minderjarige van twaalf jaar of ouder ondanks de weigering van een ouder om met de verzochte geslachtsnaamswijziging in te stemmen, bij zijn instemming met dat verzoek blijft, dan kan de minister het verzoek krachtens de in artikel 7, eerste lid, van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek neergelegde bevoegdheid inwilligen. Bij het nemen van een beslissing om van deze mogelijkheid gebruik te maken, dient de minister alle relevante feiten en rechtstreeks betrokken belangen, zoals de door [appellante] geuite zorgen dat door de geslachtsnaamswijziging de identiteitsontwikkeling van het kind wordt geschaad en hij van haar zal vervreemden, in aanmerking te nemen. Gelet hierop berust het standpunt van de minister dat hij in dit geval was gehouden de aanvraag om geslachtsnaamswijziging in te willigen op een onjuiste uitleg van artikel 3, vierde lid, aanhef en onder c, van het Besluit geslachtsnaamswijziging.

[ECLI:NL:RVS:2020:1987](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2020, 667

MK ABRS, 19-08-2020, 201902864/1/A2

hoofd van Archipelschool De Golfslag (hierna: de directeur).

Leerplichtwet 1969 1, 2, 11 aanhef en onder f, 13a

ONDERWIJS. LEERPLICHTWET. Ingevolge artikel 11, aanhef en onder f van de Leerplichtwet kunnen ouders pas worden vrijgesteld als zij, door de werkzaamheden van één van hen, feitelijk in geen enkele reguliere schoolvakantie in het jaar met het gezin vakantie kunnen houden.

[...] 9.2. In artikel 11, aanhef en onder f, van de Leerplichtwet is bepaald dat ouders zijn vrijgesteld van de verplichting hun kind een school te laten bezoeken, indien het kind vanwege de specifieke aard van het beroep van één van die ouders slechts buiten de schoolvakanties met hen op vakantie kan gaan. Het tekstdeel 'buiten de schoolvakanties' in deze bepaling betekent dat daaronder alle reguliere schoolvakanties moeten worden begrepen. Ouders kunnen dus pas worden vrijgesteld als zij, door de werkzaamheden van één van hen, feitelijk in geen enkele reguliere schoolvakantie in het jaar met het gezin vakantie kunnen houden. De tekst van de wet biedt geen aanknopingspunten voor het standpunt van [appellant] dat ouders die niet in de zomervakantie met het gezin op vakantie kunnen, al daarom in aanmerking komen voor een vrijstelling. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2007](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB2020, 668

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 15-07-2020 (publ. 14-08-2020),

AWB 20/1385

voorzitter van de Veiligheidsregio IJsselland, verweerder.

Wet veiligheidsregio's (Wvr) 39 lid 1 aanhef en onder d

Wet openbare manifestaties (Wom) 5 lid 1

WET OPENBARE MANIFESTATIES. WET VEILIGHEIDSREGIO'S. BEVOEGDHEID. CORONA. Verbod betogingen waarbij landbouwvoertuigen worden ingezet. De voorzieningenrechter overweegt dat de coronacrisis nog steeds gaande is en naar het oordeel van voorzieningenrechter dient deze te worden aangemerkt als een crisis in de zin van artikel 39, eerste lid, van de Wvr. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is verweerder daarom bevoegd om het bestreden besluit te nemen. Het is evident dat bij de door verzoeksters voorgestane betogingen de coronamaatregelen een rol zullen spelen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het bestreden besluit, voor wat betreft de rechtmatigheidstoets in deze voorlopigevoorzieningsprocedure, voldoende is gemotiveerd en dat er geen reden is om dat te schorsen.

[ECLI:NL:RBOVE:2020:2419](https://ecli.nl/RBOVE:2020:2419)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus

JnB2020, 669

MK ABRS, 26-08-2020, 202000261/1/A3

korpschef van politie, appellant.

Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (Wpbr) 7 lid 1, lid 4, lid 5

WET PARTICULIERE BEVEILIGINGSORGANISATIES EN RECHERCHEBUREAUS. Voor beveiligingsmedewerkers en ambtenaren van de politie gelden verschillende opleidingseisen en wettelijke regimes en daarom is geen sprake van gelijke gevallen. In dit geval is de korpschef niet gehouden om in zijn belangenafweging een vergelijking tussen politieambtenaren en beveiligingsmedewerkers te betrekken.

[...] Bij besluit [...] heeft de korpschef de toestemming om [wederpartij] beveiligingswerkzaamheden te laten verrichten ingetrokken.

[...] 5.1. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld in haar uitspraak van 26 november 2008 ([ECLI:NL:RVS:2008:BG5316](https://ecli.nl/RVS:2008:BG5316)), gelden voor beveiligingsmedewerkers en ambtenaren van de politie verschillende opleidingseisen en wettelijke regimes en is er daarom geen sprake van gelijke gevallen. Beveiligingsmedewerkers vallen onder de Wpbr en de Beleidsregel en de korpschef toetst daaraan als hij gebruikmaakt van zijn bevoegdheid om zijn toestemming in te trekken. Andere toetsingskaders - zoals bijvoorbeeld het Besluit algemene rechtspositie politie voor politieambtenaren - zijn niet van toepassing op beveiligingsmedewerkers. De korpschef kan bij beveiligingsmedewerkers geen tuchtrechtelijke maatregelen nemen. Daarnaast heeft een ontslag van een politieambtenaar verdergaande gevolgen omdat een ontslag een definitief einde van een carrière binnen de politie betekent. Een beveiligingsmedewerker kan na verloop van tijd opnieuw een aanvraag voor een beveiligerspas doen. Gelet op het voorgaande is de korpschef, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, dan ook niet

gehouden om in zijn belangenafweging een vergelijking tussen politieambtenaren en beveiligingsmedewerkers te betrekken.

5.2. In het besluit op bezwaar [...] heeft de korpschef adequaat gemotiveerd waarom hij gelet op de aard van het strafbare feit, de omstandigheden waaronder het feit is gepleegd, de kans op recidive en recente persoonlijke ontwikkelingen besloten heeft om de toestemming voor [wederpartij] in te trekken. [...]

Gelet op de hiervoor genoemde omstandigheden en de belangen van [wederpartij], heeft de korpschef mogen oordelen dat de belangen van [wederpartij] niet zo bijzonder zijn dat hij had moeten afzien van het intrekken van de toestemming en heeft de korpschef het algemeen belang van een betrouwbare veiligheidszorg in dit geval zwaarder mogen laten wegen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2050](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 670

MK ABRS, 26-08-2020, 202001482/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. Verblijf op grond van artikel 8 EVRM. De aanwezigheid van ondersteunende voorzieningen in het land van herkomst kan niet alleen een rol spelen bij de beoordeling of er objectieve belemmeringen bestaan, maar ook bij de beoordeling of de uitoefening van het gezinsleven in het land van herkomst leidt tot een 'certain degree of hardship'.

3.2. Volgens vaste jurisprudentie van het EHRM (onder meer de arresten van 8 november 2016, *El Ghatet t. Zwitserland*, [ECLI:CE:ECHR:2016:1108JUD005697110](#), en 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, [ECLI:CE:ECHR:2014:1003JUD001273810](#)) dienen in alle beslissingen over kinderen hun belangen een eerste overweging te vormen en moet aan die belangen, hoewel die belangen op zichzelf niet doorslaggevend kunnen zijn, aanzienlijk gewicht toekomen. Ook volgt uit deze jurisprudentie dat nationale beslisautoriteiten moeten beoordelen of vestiging in het land van herkomst van de vreemdeling een 'certain degree of hardship' met zich brengt.

3.3. De staatssecretaris betoogt terecht dat de aanwezigheid van ondersteunende voorzieningen in Georgië niet alleen een rol kan spelen bij de beoordeling of er objectieve belemmeringen bestaan, maar ook bij de beoordeling of de uitoefening van het gezinsleven in Georgië leidt tot een 'certain degree of hardship'. Bij terugkeer van de vreemdeling en haar gezin naar Georgië kan de daar aanwezige (medische) ondersteuning namelijk voorkomen dat de dochter en referent, zoals de rechtbank heeft overwogen, mogelijk schadelijke effecten ondervinden door het wegvallen van die ondersteuning in Nederland.

[ECLI:NL:RVS:2020:2056](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 671

MK ABRS, 12-08-2020, 201807042/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Beoordeling seksuele gerichtheid. Met het vervangen van WI 2015/9 door WI 2018/9 is het zwaartepunt in de beoordeling niet veranderd en bevat WI 2018/9 mede daarom geen beleidswijziging. Het zwaartepunt van de beoordeling ligt nog steeds bij de verklaringen van een vreemdeling over het geheel aan eigen ervaringen. Weliswaar heeft de staatssecretaris aangegeven dat hij niet langer het zwaartepunt legt bij de verklaringen van een vreemdeling over het 'bewustwordingsproces' en 'zelfacceptatie', maar dit deed hij omdat in het verleden in een beperkt aantal gevallen de nadruk in de beoordeling wél vrijwel uitsluitend lag bij deze termen, waarbij WI 2015/9 niet juist werd toegepast. De staatssecretaris heeft toegezegd dat hij in die gevallen een nieuw gehoor zal afnemen en/of een nieuwe beoordeling zal verrichten. Met de verbeteringen in WI 2018/9, waaronder het niet meer uitdrukkelijk noemen van deze termen, beoogt de staatssecretaris deze onjuiste uitleg en toepassing van zijn beleid in de toekomst te voorkomen.

Inleiding

1. [...] In hoger beroep gaat het onder meer om de vraag of de staatssecretaris de geloofwaardigheid van de gestelde seksuele gerichtheid opnieuw had moeten beoordelen wegens de in de beroepsfase verschenen werkinstructie 2018/9 (hierna: WI 2018/9).
 - 1.1. In de uitspraak van 15 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1630](#), heeft de Afdeling overwogen dat werkinstructie 2015/9 (hierna: WI 2015/9) zorgvuldig tot stand is gekomen en dat de staatssecretaris hiermee de manier waarop hij een gestelde seksuele gerichtheid onderzoekt en beoordeelt inzichtelijk heeft gemaakt. De staatssecretaris heeft deze werkinstructie op 1 juli 2018 vervangen door WI 2018/9. Deze uitspraak gaat onder meer over de gevolgen van deze werkinstructie voor het onderzoek naar en de beoordeling van een gestelde seksuele gerichtheid, in het bijzonder voor zaken waarin de staatssecretaris een gestelde seksuele gerichtheid vóór 1 juli 2018 ongeloofwaardig heeft geacht. [...]
 - 6.4.4. Zoals blijkt uit WI 2015/9 en ook staat in de uitspraak van 15 juni 2016, lag ook bij die werkinstructie het zwaartepunt van de beoordeling in het algemeen niet alleen bij de verklaringen van een vreemdeling over een proces van bewustwording of de afwezigheid daarvan of het al dan niet hebben doorgemaakt van een proces van zelfacceptatie. Het zwaartepunt lag bij het geheel aan eigen ervaringen, waar bewustwording en zelfacceptatie slechts deel van uitmaken. Het ging de staatssecretaris dus, zoals nu nog uitdrukkelijk staat in WI 2018/9, om het geheel aan verklaringen over

de eigen ervaringen, zoals het besef van de vreemdeling dat hij "anders"/LHBTI is, de persoonlijke beleving en de betekenis en gevolgen hiervan voor die vreemdeling. De vreemdeling moet hierdoor bijvoorbeeld ook kunnen verklaren over wat hij op belangrijke momenten dacht en voelde, mede in het licht van hoe hij op dat moment zelf, ook gezien zijn achtergrond, aankeek tegen zijn seksuele gerichtheid, hoe zijn omgeving hiertegenover stond en hoe hij hiermee vervolgens, in het licht van de opvattingen in de samenleving, op verschillende momenten in zijn leven is omgegaan (zie bijvoorbeeld ook de uitspraak van 10 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1256](#)). Dit is ruimer dan alleen feitelijk verklaren over een moment of periode van bewustwording en/of zelfacceptatie. Dat de staatssecretaris in de brief, vanwege de gebleken verkeerde uitleg en toepassing van zijn beleid, duidelijk maakt dat het niet de bedoeling is dat het zwaartepunt alleen ligt bij die verklaringen in enge zin en altijd moet worden gekeken naar de ruimere eigen ervaringen, de overige verklaringen en het overgelegde bewijs, is dus naar het oordeel van de Afdeling slechts een verduidelijking. Die verduidelijking heeft, samen met de verbeteringen in WI 2018/9, als doel mogelijk onjuiste toepassing ervan in de uitvoeringspraktijk te voorkomen.

Gevallen waarin WI 2015/9 onjuist is toegepast

6.4.5. Zoals de staatssecretaris heeft toegelicht, is WI 2015/9 in een beperkt aantal gevallen onjuist uitgelegd en toegepast, waardoor in die gevallen teveel nadruk werd gelegd op de termen 'bewustwordingsproces' en 'zelfacceptatie'. Met de verbeteringen in WI 2018/9 wordt beoogd dit in de toekomst te voorkomen. Zoals hiervoor is overwogen bevat WI 2018/9 wat betreft de wijze van onderzoek en beoordelen geen beleidswijziging. De werkinstructie is daarom dus geen novum voor een vreemdeling die meent dat de staatssecretaris in zijn vorige procedure teveel nadruk heeft gelegd op vorenstaande termen en om die reden een nieuw gehoor of nieuwe beoordeling wil. De Afdeling begrijpt de toezegging van de staatssecretaris in de brief van 13 november 2018 en ter zitting zo dat vreemdelingen die een opvolgende aanvraag indienen een nieuw gehoor of nieuwe beoordeling kunnen krijgen als de staatssecretaris in een vorige procedure WI 2015/9 heeft toegepast en de gestelde seksuele gerichtheid ongeloofwaardig heeft geacht, terwijl hij daarbij vrijwel uitsluitend oog heeft gehad voor het 'bewustwordingsproces' en 'zelfacceptatie'. De staatssecretaris heeft aangegeven dat hij al bij de voorbereiding van zulke opvolgende aanvragen beziet of hij in de vorige procedure teveel nadruk heeft gelegd op 'het bewustwordingsproces' of 'zelfacceptatie' en of de onderbouwing van het besluit destijds dus eigenlijk onjuist was. Als dat het geval is, volgt een nieuw gehoor en/of een nieuwe beoordeling. Is dat niet het geval, dan wordt de aanvraag als een reguliere opvolgende asielaanvraag behandeld. Deze beoordeling zal alleen uitdrukkelijk uit het besluit blijken als een vreemdeling ook heeft aangevoerd dat in de vorige procedure teveel nadruk lag op het 'bewustwordingsproces' en 'zelfacceptatie' en de staatssecretaris hem hierin niet volgt. In dat geval kan een vreemdeling dat uiteraard ook in rechte aan de orde stellen.

Verklaringen van derden

6.5. Tot slot vormt de wijze waarop de staatssecretaris onder WI 2018/9 omgaat met verklaringen van derden naar het oordeel van de Afdeling evenmin een beleidswijziging. Zoals blijkt uit WI 2015/9 en ook staat in de uitspraak van 15 juni 2016, maakt de

staatssecretaris altijd een op de persoon van de vreemdeling toegespitste integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Bij die beoordeling betreft hij alle overgelegde documenten, waaronder verklaringen van derden. Anders dan de vreemdeling meent, kent de staatssecretaris gelet op WI 2018/9 en zoals toegelicht in de brief van 4 juli 2018 nu niet meer gewicht toe aan verklaringen van derden, maar zal hij voortaan alleen beter motiveren hoe hij die verklaringen heeft betrokken bij zijn beoordeling. WI 2018/9 geeft ook meer inzicht in de situaties waarin verklaringen van derden relevant kunnen zijn. Ter zitting heeft de staatssecretaris toegelicht dat verklaringen van vrienden en familie weinig bewijskracht hebben, omdat zij niet uit objectieve bron komen. Verklaringen van objectieve derden, met name over het waarnemen van feitelijk gedrag, kunnen dienen als ondersteunend bewijs. Dit betekent dat het nog altijd primair de verantwoordelijkheid van de vreemdeling is om aan de hand van zijn verklaringen en eventueel ander bewijs zijn gestelde seksuele gerichtheid tegenover de staatssecretaris aannemelijk te maken (vergelijk bijvoorbeeld de uitspraak van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2884](#)). [ECLI:NL:RVS:2020:1885](#)

JnB2020, 672

MK ABRS, 19-08-2020, 201906014/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU-Handvest 47

EVRM 6

ASIEL. Het enkele feit dat Bureau Documenten een overgelegd document vals heeft bevonden en het niet mogelijk is om een contra-expertise te overleggen, betekent nog niet dat een vreemdeling hiervoor moet worden gecompenseerd vanwege het beginsel van 'equality of arms'. Een vreemdeling heeft namelijk ook in dat geval de mogelijkheid om met ander relevant bewijs te komen. Hij krijgt hier ook de gelegenheid toe in één of meer gehoren. Brengt een vreemdeling concrete aanknopingspunten voor twijfel naar voren aan het rapport van Bureau Documenten dan mag de staatssecretaris hier bovendien niet zonder nadere motivering van uitgaan.

3.1. De Afdeling ziet zich naar aanleiding van deze klacht gesteld voor de beantwoording van de vraag wanneer in een asielzaak het beginsel van 'equality of arms' wordt geschonden en wanneer de bestuursrechter bij schending van dat beginsel moet zorgen voor enige vorm van compensatie voor de vreemdeling door bijvoorbeeld een onafhankelijk deskundige te benoemen. De Afdeling heeft deze vraag waar het gaat om nareiszaken beantwoord in haar uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2020:1903](#). [...]

De vergewisplicht van de staatssecretaris en artikel 47 van het EU-Handvest

4. Uit de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1674](#), onder 9 tot en met 9.2.3, over het in artikel 6 van het EVRM vervatte beginsel van 'equality of arms', volgt dat de staatssecretaris op het advies van een deskundige mag afgaan, nadat hij is nagegaan of dit advies op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten. Indien een partij concrete aanknopingspunten voor twijfel naar voren brengt, mag de staatssecretaris niet zonder nadere motivering op het advies afgaan. Het moet dan gaan om twijfel die

afbreuk doet aan de zorgvuldigheid van de totstandkoming van het advies, de begrijpelijkheid van de in het advies gevolgde redenering of het aansluiten van de conclusies daarop.

4.1. Hoewel de vreemdeling terecht aanvoert dat artikel 47 van het EU-Handvest in deze - en de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 25 juli 2018 - niet expliciet wordt genoemd, kan dit haar om de volgende reden niet baten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 19 april 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW4915](#), onder 2.8.7, correspondeert de tweede alinea van artikel 47 van het EU-Handvest met artikel 6, eerste lid, van het EVRM. Ingevolge artikel 52, derde lid van het EU-Handvest hebben de in het EU-Handvest neergelegde rechten die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM bovendien minimaal eenzelfde inhoud en reikwijdte als het EVRM eraan toekent. Naar de huidige stand van het recht, vormen de onder 4 weergegeven overwegingen daarom niet alleen het toetsingskader voor de toepassing van artikel 6, eerste lid, van het EVRM, maar daarmee ook van artikel 47, tweede alinea, van het EU-Handvest.

4.2. De rechtbank heeft het juiste toetsingskader toegepast door, los van de vraag of de vreemdeling een contra-expertise kon overleggen, te beoordelen of de staatssecretaris aan zijn vergewisplicht heeft voldaan en of de vreemdeling concrete aanknopingspunten voor twijfel naar voren heeft gebracht.

De grief faalt in zoverre.

'Equality of arms' en asiel

5. Ingevolge artikel 31 van de Vw 2000 is het aan een vreemdeling om omstandigheden aan te voeren die een rechtsgrond vormen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Als deze omstandigheden bij een opvolgende aanvraag geen nieuwe elementen of bevindingen vormen als bedoeld in artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, kan de staatssecretaris een aanvraag niet-ontvankelijk verklaren. Kan een vreemdeling (een deel van) zijn verklaringen niet met documenten onderbouwen, dan geeft de staatssecretaris hem echter het voordeel van de twijfel als aan de vereisten van artikel 31, zesde lid, van de Vw 2000 is voldaan. Hoewel relevant, is het al dan niet kunnen overleggen van documenten dus niet doorslaggevend voor het afwijzen of inwilligen van een aanvraag.

5.1. Als Bureau Documenten een door een vreemdeling overgelegd document in een rapport vals heeft bevonden en die vreemdeling hiervoor geen plausibele verklaring heeft gegeven, weegt de staatssecretaris dit mee in zijn beoordeling. Omdat een vreemdeling ook dan overtuigend kan verklaren over zijn identiteit en asielmotieven, leidt dit echter op zichzelf niet tot de afwijzing van de aanvraag. De staatssecretaris biedt hem daarom hiervoor - ook bij opvolgende aanvragen - de gelegenheid in één of meer gehoren. Zoals onder 4 weergegeven, mag de staatssecretaris bovendien niet zonder nadere motivering op een rapport van Bureau Documenten afgaan, als een vreemdeling concrete aanknopingspunten voor twijfel naar voren brengt aan de zorgvuldigheid van de totstandkoming van een rapport van Bureau Documenten, de begrijpelijkheid van de in een rapport gevolgde redenering of het aansluiten van de conclusies daarop. De bestuursrechter kan vervolgens bepalen of hij aanleiding ziet om met toepassing van

artikel 8:29 van de Awb de onderliggende stukken in te zien. De Afdeling wijst op haar uitspraken van 28 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:628](#), onder 4.1 en 4.2, en [ECLI:NL:RVS:2020:636](#), onder 3.1.

5.2. Gelet op wat onder 5 en 5.1 is overwogen, maakt het feit dat een vreemdeling geen contra-expertise kan overleggen nog niet dat hij in een onevenredig lastige bewijspositie verkeert. Er bestaat dus niet alleen al daarom strijd met het beginsel van 'equality of arms', waardoor de bestuursrechter moet zorgen voor enige vorm van compensatie voor de vreemdeling. De Afdeling wijst op de arresten van het EHRM van 8 oktober 2015, Korošec tegen Slovenië, [ECLI:CE:ECHR:2015:1008JUD007721212](#), 22 mei 2018, Devinar tegen Slovenië, [ECLI:CE:ECHR:2018:0522JUD002862115](#), en 3 mei 2016, Letinčić tegen Kroatië, [ECLI:CE:ECHR:2016:0503JUD000718311](#).
[ECLI:NL:RVS:2020:1904](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 19 augustus 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1903](#). De Afdeling heeft in deze uitspraak de vraag beantwoord wanneer in nareiszaken het beginsel van 'equality of arms' wordt geschonden en wie, als dat zich voordoet, hiervoor compensatie moet bieden.

JnB2020, 673

MK ABRS, 26-08-2020, 202001510/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. De staatssecretaris had, met inachtneming van de psychische aandoening van de vreemdeling en zijn onvermogen zijn relaas toe te lichten en zijn aanvraag te onderbouwen, onderzoek moeten doen naar andere, passende vormen van informatievergaring.

1. De vreemdeling komt uit Sierra Leone. Hij heeft aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij homoseksueel is en daarom bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade. Maar hij kan door zijn psychische aandoening niet worden gehoord over zijn asielmotiveven. De staatssecretaris heeft het asielrelaas ongeloofwaardig geacht en vindt dat de vreemdeling kan terugkeren naar Sierra Leone, omdat hij zijn homoseksuele gerichtheid en de manier waarop hij die in Nederland heeft geuit volgens hem niet heeft onderbouwd. [...] Deze uitspraak gaat daarover en dus over het onderzoeken en beoordelen van een asielaanvraag als een vreemdeling zelf niet of niet goed in staat is aan het onderzoek naar de onderbouwing van die aanvraag mee te werken. [...]

2.4 Zoals volgt uit wat hiervoor is overwogen, heeft de staatssecretaris terecht als uitgangspunt genomen dat het in de eerste plaats aan een vreemdeling is om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. De rechtbank heeft echter terecht overwogen dat de staatssecretaris zich in dit geval niet zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat hij de gestelde homoseksuele gerichtheid en de daarmee samenhangende vrees ongeloofwaardig acht. Uit het dossier blijkt namelijk dat de vreemdeling een psychische aandoening heeft en daardoor blijvend niet kan worden gehoord. Verder blijkt uit het dossier dat de vreemdeling niet in staat is op andere

manieren aan het onderzoek bij te dragen of zelfs maar zijn gemachtigde in staat te stellen dit te doen. Dit onvermogen bij de vreemdeling betekent dat de staatssecretaris niet kon volstaan met het aanbod aan de vreemdeling in zijn brief van 25 oktober 2018 om zijn asielrelaas via alternatieve vormen van informatievergaring aannemelijk te maken, zoals via het horen van eventuele partners of derden. De staatssecretaris had, met inachtneming van de psychische aandoening van de vreemdeling en zijn onvermogen zijn relaas toe te lichten en zijn aanvraag te onderbouwen, onderzoek moeten doen naar andere, passende vormen van informatievergaring. Hij had bijvoorbeeld het Bureau Medische Advisering kunnen inschakelen om samen met de vreemdeling de asielmotieven en de voor de beoordeling daarvan relevante gegevens te achterhalen (vgl. de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 25 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3234](#)). Door dit na te laten heeft de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat hij de redelijke inspanningen heeft gedaan die in dit geval van hem gevraagd werden.

[ECLI:NL:RVS:2020:2057](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2020, 674

MK ABRS, 19-08-2020, 201904123/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9 lid 2

Richtlijn 2004/38/EG

UNIEBURGERS. De staatssecretaris moet een belangenafweging maken als hij vaststelt dat het rechtmatig verblijf van een burger van de Unie niet langer bestaat en hij de burger daarbij mededeelt dat hij Nederland moet verlaten. Dit geldt ook voor familieleden van een burger van de Unie.

2. In de eerste twee grieven heeft de vreemdeling aangevoerd dat uit de uitspraken van de Afdeling van 7 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3584](#) en [ECLI:NL:RVS:2018:3585](#), volgt dat de staatssecretaris een belangenafweging moet maken als hij vaststelt dat het rechtmatig verblijf van een burger van de Unie niet langer bestaat en hij de burger daarbij mededeelt dat hij Nederland moet verlaten. Volgens de vreemdeling moet de staatssecretaris die belangenafweging ook verrichten bij familieleden in de zin van artikel 2, aanhef en onder punt 2, onder c, van de Verblijfsrichtlijn. De staatssecretaris heeft dit ook erkend door in beroep alsnog een belangenafweging te verrichten. De rechtbank is daarom ten onrechte niet aan toetsing van die belangenafweging toegekomen.

2.1. De uitspraken van 7 november 2018 waarnaar de vreemdeling verwijst, gaan over burgers van de Unie en niet - ook - over hun eventuele familieleden. Wat in die uitspraken is overwogen, geldt ook voor familieleden van een burger van de Unie, zoals de vreemdeling. De Afdeling verwijst hiervoor naar het arrest van het Hof van Justitie van 10 september 2019, N. Chenchooliah, [[ECLI:EU:C:2019:693](#)]. Dit betekent dat ook

voor die mensen het verwijderingsbesluit met toepassing van de Verblijfsrichtlijn moet worden genomen. In dat kader moet de staatssecretaris een belangenafweging maken die door de rechter kan worden getoetst aan de hand van de daartegen aangevoerde beroepsgronden. De vreemdeling betoogt dan ook terecht dat de rechtbank ten onrechte niet aan toetsing van de belangenafweging is toegekomen.

[ECLI:NL:RVS:2020:1966](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 675

MK ABRS, 19-08-2020, 202002718/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 39, 59b

VREEMDELINGENBEWARING. Uit artikel 59b, tweede lid, van de Vw 2000 volgt niet, en ook niet uit de totstandkomingsgeschiedenis daarvan, dat de maximale termijn van zes weken alleen geldt als de staatssecretaris binnen vier weken toepassing heeft gegeven aan artikel 39 van de Vw 2000.

Uit de uitspraken van de Afdeling van 26 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:271](#) en van 12 september 2019 [[ECLI:NL:RVS:2019:3139](#)], volgt dat artikel 59b, tweede lid, van de Vw 2000 de staatssecretaris alleen bindt om de asielaanvraag binnen de gestelde termijn van maximaal zes weken te behandelen en daarop te beslissen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, geldt dit niet alleen bij het beoordelen van de vraag of de staatssecretaris voldoende voortvarend heeft gehandeld. Verder volgt uit artikel 59b, tweede lid, van de Vw 2000 niet, en ook niet uit de totstandkomingsgeschiedenis daarvan, dat de maximale termijn van zes weken alleen geldt als de staatssecretaris binnen vier weken toepassing heeft gegeven aan artikel 39 van de Vw 2000. Het toepassing geven aan dat artikel volstaat. Artikel 39 van de Vw 2000 bevat ook geen termijn of verplichting voor de staatssecretaris om binnen vier weken een voornemen uit te brengen of de vreemdeling mede te delen dat hij dat zal doen. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat de bewaring na vier weken onrechtmatig was omdat de staatssecretaris nog geen toepassing had gegeven aan artikel 39 van de Vw 2000. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris na afloop van de termijn van vier weken, nog twee weken had om de asielaanvraag van de vreemdeling te behandelen en daarop te beslissen. Niet is gebleken dat de staatssecretaris binnen die periode niet een voornemen uit kon brengen en een besluit kon nemen.

[ECLI:NL:RVS:2020:1957](#)

[Naar inhoudsopgave](#)